

Ομολογία πίστεως κατά του Οικουμενισμού (Σύναξη Ορθοδόξων Κληρικών και Μοναχών, Απρίλιος 2009)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 28 Μαΐου, 2009

(*ΝΕΑ ΕΝΗΜΕΡΩΜΕΝΗ ΕΚΔΟΣΗ*)

Από τον **Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Ξηροποτάμου Αγίου Όρους Αρχιμ. Ιωσήφ**, λάβαμε και δημοσιεύουμε την ενημερωμένη έκδοση της «Ομολογίας».

Όσοι με τη Χάρη του Θεού ανατραφήκαμε με ευσεβή δόγματα και ακολουθούμε σε όλα την Μία, Αγία, Καθολική, και Αποστολική Εκκλησία πιστεύουμε ότι:

Η μοναδική οδός σωτηρίας των ανθρώπων¹ είναι η πίστη στην Αγία Τριάδα, στο έργο και στη διδασκαλία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, τα συνεχιζόμενα εις το σώμα Αυτού, την Αγία Εκκλησία. Ο Χριστός είναι το μόνο αληθινό φώς². Δεν υπάρχουν άλλα φώτα για να μας φωτίσουν, ούτε άλλα ονόματα που μπορούν να μας σώσουν· «*Ουκ έστιν εν άλλω ουδενί η σωτηρία· ουδέ γαρ όνομά εστιν έτερον υπό του ουρανόν το δεδομένον εν ανθρώποις, εν ω δει σωθήναι ημάς*»³. Όλα τα άλλα πιστεύματα, όλες οι θρησκείες, που αγνοούν και δεν ομολογούν τον Χριστό «*εν σαρκί εληλυθότα*»⁴, είναι ανθρώπινα κατασκευάσματα και έργα του Διαβόλου⁵, δεν οδηγούν στην αληθινή θεογνωσία και στην δια του θείου βαπτίσματος αναγέννηση, αλλά πλανούν τους ανθρώπους και τους οδηγούν στην απώλεια. Οι Χριστιανοί πιστεύοντες εις την Αγία Τριάδα, δεν έχουμε τον ίδιο Θεό με καμμία άλλη θρησκεία· ούτε με τις λεγόμενες μονοθεϊστικές θρησκείες, τον Ιουδαϊσμό και τον Μωαμεθανισμό, οι οποίες δεν πιστεύουν στην Αγία Τριάδα.

Επί δύο χιλιάδες χρόνια η ιδρυθείσα από το Χριστό και καθοδηγούμενη από το Αγιο Πνεύμα Εκκλησία έμεινε σταθερή και ακλόνητη στην διδαχθείσα από το Χριστό, παραδοθείσα από τους Αγίους Αποστόλους και φυλαχθείσα από τους Αγίους Πατέρες σωτηριώδη Αλήθεια. Δεν κάμφθηκε από τους σκληρούς διωγμούς των Ιουδαίων αρχικά και των ειδωλολατρών στη συνέχεια κατά τους τρεις πρώτους αιώνες·

ανέδειξε πλήθος μαρτύρων και εξήλθε νικήτρια, αποδείξασα την θεϊκή της προέλευση. Όπως λέγει θαυμάσια ο Άγιος Ιωάννης Χρυσόστομος: *«Ουδέν Εκκλησίας δυνατώτερον... Ανθρωπον εάν πολεμής, ή ενίκησας ή ενικήθης, εκκλησίαν δε εάν πολεμής, νικήσαί σε αμήχανον· ο Θεός γαρ εστιν ο πάντων ισχυρότερος»*⁶.

Μετά την κατάπαυση των διωγμών και τον θρίαμβο της Εκκλησίας επί των εξωτερικών εχθρών, των Ιουδαίων δηλαδή και των ειδωλολατρών, πληθύνθηκαν και ενδυναμώθηκαν οι εσωτερικοί εχθροί της Εκκλησίας. Εμφανίσθηκαν οι ποικίλες αιρέσεις, οι οποίες επεχείρησαν να ανατρέψουν και να νοθεύσουν την παραδοθείσα πίστη, ώστε οι πιστοί να πάθουν σύγχυση και να ατονήσει η εμπιστοσύνη τους στην ευαγγελική αλήθεια και στα παραδεδομένα. Ο Μέγας Βασίλειος σκιαγραφώντας την εκκλησιαστική κατάσταση που εδημιούργησε η επί σαράντα έτη κυριαρχήσασα, και διοικητικά, αίρεση του Αρείου λέγει: *«Καταπεφρόνηται τα των Πατέρων δόγματα, αποστολικαί παραδόσεις εξουθένηται, νεωτέρων ανθρώπων εφευρέματα ταις Εκκλησίαις εμπολιτεύεται· τεχνολογούσι λοιπόν, ου θεολογούσιν οι άνθρωποι· η του κόσμου σοφία τα πρωτεία φέρεται παρωσαμένη το καύχημα του Σταυρού. Ποιμένες απελούνονται, αντεισάγονται δε λύκοι βαρείς διασπώντες το ποίμνιον του Χριστού»*⁷.

Ο,τι έγινε με τους εξωτερικούς εχθρούς, τις θρησκείες, συνέβη και με τους εσωτερικούς, τις αιρέσεις. Η Εκκλησία δια μεγάλων και φωτισμένων Αγίων Πατέρων οριοθέτησε και περιχαράκωσε την Ορθόδοξη πίστη με αποφάσεις Τοπικών και Οικουμενικών Συνόδων για συγκεκριμένες αμφισβητούμενες διδασκαλίες, αλλά και με την συμφωνία των Πατέρων (consensus Patrum) για το σύνολο των θεμάτων της πίστεως. Είμαστε πλέον ασφαλείς, όταν ακολουθούμε τους Αγίους Πατέρες και δεν μετακινούμε τα όρια που εκείνοι έθεσαν. Το *«Επόμενοι τοις Αγίοις Πατράσι»* και το *«Μη μεταίρειν όρια α έθεντο οι Πατέρες ημών»* αποτελούν σταθερή γραμμή πορείας και ασφαλιστική δικλείδα της Ορθόδοξου πίστεως και ζωής. Κατά συνέπειαν οι βασικές θέσεις της Ομολογίας μας είναι οι εξής:

1. Φυλάττουμε αμετακίνητα και απαραχάρακτα όσα οι Σύνοδοι και οι Πατέρες εθέσπισαν. Αποδεχόμαστε όσα εκείνοι αποδέχονται και καταδικάζουμε όσα καταδικάζουν, αποφεύγουμε δε την επικοινωνία με όσους καινοτομούν εις τα της πίστεως. Εμείς ούτε προσθέτουμε, ούτε αφαιρούμε κάποια διδασκαλία, ούτε την μεταβάλλουμε. Ήδη ο θεοφόρος Άγιος Ιγνάτιος Αντιοχείας στην Επιστολή του στον Άγιο Πολύκαρπο Σμύρνης γράφει: *«Πας ο λέγων παρά τα διατεταγμένα, καν*

αξιόπιστος ή, καν νηστεύη, καν παρθενεύη, καν σημεία ποιή, καν προφητεύη, λύκος σοι φαινέσθω εν προβάτου δορά προβάτων φθοράν κατεργαζόμενος». Ο Άγιος Ιωάννης, ο Χρυσόστομος ερμηνεύοντας το του Αποστόλου Παύλου «Ει τις ευαγγελίζεται υμίν παρ'Α ο παρελάβετε, ανάθεμα», παρατηρεί ότι ο Απόστολος «ουκ είπε εάν εναντία καταγγέλλωσιν ή το παν ανατρέπωσιν, αλλά καν μικρόν τι ευαγγελίζονται παρ'Α ο παρελάβετε, καν το τυχόν παρακινήσωσιν, ανάθεμα έστωσαν»⁸. Η Ζ' Οικουμενική σύνοδος ανακοινώνοντας τις αποφάσεις της εναντίον των εικονομάχων προς τους κληρικούς της Κωνσταντινουπόλεως γράφει: «Τη παραδόσει της Καθολικής Εκκλησίας εξηκολουθήσαμεν και ούτε ύφεισιν ούτε πλεονασμόν εποιησάμεθα, αλλά αποστολικώς διδαχθέντες, κρατούμεν τας παραδόσεις ας παρελάβομεν, πάντα αποδεχόμενοι και ασπαζόμενοι όσαπερ η Αγία Καθολική Εκκλησία αρχήθεν των χρόνων αγράφως και εγγράφως παρέλαβεν... Η γαρ αληθινή της Εκκλησίας και ευθυτάτη κρίσις καινουργείσθαι εν αυτή συγχωρεί ουδέν, ούτε αφαιρέσιν ποιείσθαι. Ημείς τοιγαρούν πατρώοις νόμοις επόμενοι, παρά του ενός Πνεύματος λαβόντες χάριν, ακαινοτομήτως και αμειώτως πάντα τα της Εκκλησίας εφυλάξαμεν»⁹.

Μετά των Αγίων Πατέρων και των Συνόδων απορρίπτουμε και αναθεματίζουμε όλες τις αιρέσεις που παρουσιάσθηκαν κατά την ιστορική διαδρομή της Εκκλησίας. Από τις παλαιές αιρέσεις που επιβιώνουν μέχρι σήμερα καταδικάζουμε τον Μονοφυσιτισμό, τον ακραίο του Ευτυχούς και τον μετριοπαθή του Σεβήρου και Διοσκόρου, σύμφωνα με τις αποφάσεις της Δ' εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου και την χριστολογική διδασκαλία μεγάλων Αγίων Πατέρων και Διδασκάλων, όπως του Αγίου Μαξίμου του Ομολογητού, του Αγίου Ιωάννου Δαμασκηνού, του Μεγάλου Φωτίου και των ύμνων της λατρείας.

2. Διακηρύσσουμε ότι ο Παπισμός είναι μήτρα αιρέσεων και πλανών· η διδασκαλία του Filioque, της εκπορεύσεως δηλαδή του Αγίου Πνεύματος και εκ του Υιού, είναι αντίθετη προς όσα ο ίδιος ο Χριστός edίδαξε περί του Αγίου Πνεύματος. Σύνολος ο χορός των Πατέρων και σε συνόδους και ξεχωριστά θεωρούν τον Παπισμό αίρεση, διότι εκτός του Filioque παρήγαγε πλήθος άλλων πλανών, όπως το πρωτείο και το αλάθητο του πάπα, τα άζυμα, το καθαρτήριο πυρ, την άσπιλο σύλληψη της Θεοτόκου, την κτιστή Χάρη, την εξαγορά των αφέσεων (indulgentiae)· άλλαξε όλη σχεδόν την διδασκαλία και πράξη για το Βάπτισμα, το Χρίσμα, τη Θεία Ευχαριστία και τα άλλα μυστήρια και μετέτρεψε την Εκκλησία σε κοσμικό κράτος.

Ο σημερινός Παπισμός παρεξέκλινε πολύ περισσότερο του μεσαιωνικού Παπισμού από την διδασκαλία της Εκκλησίας, ώστε δεν αποτελεί πλέον συνέχεια της αρχαίας Δυτικής Εκκλησίας. Εισήγαγε πλήθος νέων υπερβολών στην «Μαριολογία», όπως την διδασκαλία περί της Θεοτόκου ως «συλλυτρώτριας» (corredemptrix) του ανθρωπίνου γένους. Ενίσχυσε την «Χαρισματική Κίνηση» πεντηκοστιανικών ομάδων, δήθεν πνευματοκεντρικών. Υιοθέτησε ανατολικές πνευματικές μεθόδους προσευχής και διαλογισμού. Εισήγαγε νέες καινοτομίες στη Θεία Λατρεία, όπως τους χορούς και τα μουσικά όργανα. Εσουντόμευσε και ουσιαστικά κατέστρεψε την Θεία Λειτουργία. Στον χώρο του Οικουμενισμού έθεσε τις βάσεις για την Πανθρησκεία με την Β' Βατικάνειο Σύνοδο, αναγνωρίζοντας την «πνευματική ζωή» των αλλοθρήσκων. Ο δογματικός μινιμαλισμός ωδήγησε και σε μείωση των ηθικών απαιτήσεων λόγω του δεσμού δόγματος και ήθους, με συνέπεια τις ηθικές πτώσεις κορυφαίων κληρικών και την αύξηση μεταξύ των κληρικών των ηθικών εκτροπών της ομοφυλοφιλίας και της παιδοφιλίας¹⁰. Εξακολουθώντας να στηρίζει την «Ουνία», αυτήν την καρικατούρα της Ορθοδοξίας, με την οποία ως δούρειο ίππο εξαπατά και προσηλυτίζει πιστούς, τορπιλλίζει τον διάλογο και διαψεύδει τις δήθεν ειλικρινείς προθέσεις για την ένωση.

Γενικώς υπάρχει ριζική αλλαγή του Παπισμού και στροφή προς τον Προτεσταντισμό μετά την Β' Βατικάνειο Σύνοδο, ως και υιοθέτηση διαφόρων "πνευματικών" κινημάτων της «Νέας Εποχής».

Κατά τον Αγιο Συμεών Θεσσαλονίκης, τον Μυσταγωγό, ο Παπισμός προκάλεσε στην Εκκλησία μεγαλύτερη ζημία από όση προκάλεσαν όλες μαζί οι αιρέσεις και τα σχίσματα. Οι Ορθόδοξοι έχουμε κοινωνία με τους προ του σχίσματος πάπες και πολλούς πάπες τους εορτάζουμε ως αγίους. Οι μετά το σχίσμα πάπες είναι αιρετικοί· έπαυσαν να είναι διάδοχοι στον θρόνο της Ρώμης, δεν έχουν αποστολική διαδοχή, επειδή δεν έχουν την πίστη των Αποστόλων και των Πατέρων. Για τον λόγο αυτό τον εκάστοτε πάπα «ου μόνον ου κοινωνικόν έχομεν, αλλά και αιρετικόν αποκαλούμεν». Λόγω της βλασφημίας εναντίον του Αγίου Πνεύματος με την διδασκαλία περί του Filioque έχασαν το Αγιο Πνεύμα, και όλα σ'Α αυτούς είναι αχαρίτιστα. Κανένα μυστήριό τους δεν είναι έγκυρο κατά τον Αγιο Συμεών. «Βλασφημούσιν άρα οι καινοτόμοι και πόρρω του Πνεύματός εισι, βλασφημούντες κατά του Αγίου Πνεύματος, και ουκ εν αυτοίς όλως το Πνεύμα το Αγιον· διο και τα αυτών αχαρίτιστα, ως την χάριν του Πνεύματος αθετούντων και υποβιβαζόντων αυτό... διο και το Πνεύμα ουκ εν αυτοίς το Ήγιον, και ουδέν πνευματικόν εν αυτοίς και καινά πάντα και εξηλλαγμένα τα εν αυτοίς και παρά την θείαν παράδοσιν»¹¹.

3. Τα ίδια ισχύουν, σε μεγαλύτερο βαθμό, για τον Προτεσταντισμό, ο οποίος ως τέκνο του Παπισμού κληρονόμησε πολλές αιρέσεις, προσέθεσε δε πολύ περισσότερες· απορρίπτει την Παράδοση δεχόμενος μόνον την Αγία Γραφή (Sola Scriptura), την οποία παρερμηνεύει, καταργεί την Ιερωσύνη ως ειδική μυστηριακή Χάρη, την τιμή των Αγίων και των εικόνων, υποτιμά το πρόσωπο της Θεοτόκου, απορρίπτει τον Μοναχισμό· από τα Αγία Μυστήρια δέχεται μόνον το Βάπτισμα και την Θεία Ευχαριστία, αλλοιώνοντας και σ'Α αυτά την διδασκαλία και την πράξη της Εκκλησίας, διδάσκει τον απόλυτο προορισμό (Καλβινισμός) και την εκ της πίστεως μόνον δικαίωση, εσχάτως δε η «προοδευτική» του μερίς εισήγαγε την Ιερωσύνη των γυναικών και τον γάμο των ομοφυλοφίλων, τους οποίους δέχονται και στην Ιερωσύνη. Κυρίως όμως στερείται εκκλησιολογίας, διότι δεν υπάρχει η έννοια της Εκκλησίας, όπως την κατανοεί η Ορθόδοξη Παράδοση.

4. Ο μόνος τρόπος για να αποκατασταθεί η κοινωνία μας με τους αιρετικούς είναι η εκ μέρους τους αποκήρυξη της πλάνης και η μετάνοια, ώστε να υπάρξει αληθινή ένωση και ειρήνη· ένωση με την αλήθεια και όχι με την πλάνη και την αίρεση. Για την ενσωμάτωση των αιρετικών στην Εκκλησία η κανονική ακρίβεια απαιτεί την δια του Βαπτίσματος αποδοχή τους. Το προηγούμενο «βάπτισμά» τους, τελούμενο εκτός της Εκκλησίας, χωρίς την τρισσή κατάδυση και ανάδυση του βαπτιζομένου εντός του δι'Α ειδικής ευχής ηγιασμένου ύδατος και από μη Ορθόδοξο ιερέα, δεν είναι καν βάπτισμα· στερείται της Χάριτος του Αγίου Πνεύματος, η οποία δεν υπάρχει στα σχίσματα και στις αιρέσεις, και επομένως δεν έχουμε τίποτε κοινό που να μας ενώνει, όπως λέγει ο Μέγας Βασίλειος: *«Οι δε της Εκκλησίας αποστάντες ουκέτι έσχον την χάριν του Αγίου Πνεύματος εφ'Α εαυτοίς· επέλιπε γαρ η μετάδοσις τω διακοπήναι την ακολουθίαν... οι δε απορραγέντες, λαϊκοί γενόμενοι, ούτε του βαπτίζειν, ούτε του χειροτονείν είχαν την εξουσίαν, ουκέτι δυνάμενοι χάριν Πνεύματος Αγίου παρέχειν, ης αυτοί εκπεπτώκασιν»¹².*

Είναι γι' αυτό αθεμελίωτη και μετέωρη η νέα προσπάθεια των Οικουμενιστών να προβάλουν την θέση ότι έχουμε κοινό βάπτισμα με τους αιρετικούς, και επάνω στην ανύπαρκτη βαπτισματική ενότητα να στηρίξουν την ενότητα της Εκκλησίας, η οποία δήθεν υπάρχει όπου υπάρχει βάπτισμα¹³. Στην Εκκλησία όμως εισέρχεται κανείς και

γίνεται μέλος της όχι με το οιοδήποτε βάπτισμα αλλά με το ένα και ενιαίως τελούμενο βάπτισμα από ιερείς έχοντας την Ιερωσύνη της Εκκλησίας.

5. Εφ' όσον οι αιρετικοί εξακολουθούν να παραμένουν στην πλάνη, αποφεύγουμε την μετ' αυτών κοινωνία, ιδιαίτερα τις συμπροσευχές. Οι ιεροί κανόνες στο σύνολό τους απαγορεύουν όχι μόνο τα συλλείτουργα και τις εντός των ναών συμπροσευχές, αλλά και τις απλές συμπροσευχές σε ιδιωτικούς χώρους. Η αυστηρή στάση της Εκκλησίας απέναντι στους αιρετικούς προέρχεται από αληθινή αγάπη και ειλικρινές ενδιαφέρον για τη σωτηρία τους και από ποιμαντική μέριμνα να μην παρασυρθούν οι πιστοί στην αίρεση. Όποιος αγαπά φανερώνει την αλήθεια, δεν αφήνει τον άλλο στο ψεύδος· διαφορετικά η αγάπη και η μετ' αυτού ομόνοια και ειρήνη είναι επίπλαστες και ψεύτικες. Υπάρχει καλός πόλεμος και κακή ειρήνη. «Κρείττων γαρ επαινετός πόλεμος ειρήνης χωριζούσης Θεού» λέγει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος¹⁴. Και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος συνιστά: «Ει που την ευσέβειαν παραβλαπτομένην ίδοις, μη προτίμα την ομόνοιαν της αληθείας, αλλ' ίστασο γενναίως έως θανάτου... την αλήθειαν μηδαμού προδιδούς». Και αλλού συνιστά με έμφαση: «Μηδέν νόθον δόγμα τω της αγάπης προσχήματι παραδέχησθε»¹⁵. Αυτήν την στάση των Πατέρων υιοθέτησε και ο μέγας αγωνιστής και ομολογητής της Ορθοδόξου πίστεως απέναντι στους Λατίνους Άγιος Μάρκος Εφέσου ο Ευγενικός, ο οποίος την δική του Ομολογία Πίστεως στην Φλωρεντία κατακλείει δια των εξής: «Απαντες οι της Εκκλησίας διδάσκαλοι, πάσαι αι σύνοδοι και πάσαι αι θείαι Γραφαί φεύγειν τους ετερόφρονας παραινούσι και της αυτών κοινωνίας διΐστασθαι. Τούτων ουν εγώ πάντων καταφρονήσας, ακολουθήσω τοις εν προσχήματι πεπλασμένης ειρήνης ενωθήναι κελεύουσι; Τοις το ιερόν και θείον σύμβολον κιβδηλεύσασι και τον Υιόν επεισάγουσι δεύτερον αίτιον του Αγίου Πνεύματος; Τα γαρ λοιπά των ατοπημάτων εώ, το γε νυν έχον, ων και εν μόνον ικανόν ην ημάς εξ αυτών διαστήσαι. Μη πάθοιμεν τούτό ποτε, Παράκλητε αγαθέ, μηδ' ούτως εμαυτού των καθηκόντων λογισμών αποπέσοιμι· της δε της διδασκαλίας και των υπό σου εμπνευσθέντων μακαρίων ανδρών εχόμενος, προστεθείην προς τους εμούς πατέρας, τούτο, ει μη τι άλλο, εντεύθεν αποφερόμενος, την ευσέβειαν»¹⁶.

6. Μέχρι των αρχών του 20ου αιώνας η Εκκλησία σταθερά και αμετάβλητα είχε απορριπτική και καταδικαστική στάση έναντι όλων των αιρέσεων, όπως ακριβώς αυτό διατυπώνεται στο Συνοδικό της Ορθοδοξίας που

διαβάζεται την Κυριακή της Ορθοδοξίας. Αναθεματίζονται οι αιρέσεις και οι αιρετικοί, η κάθε μία ξεχωριστά· για να μη μείνει δε καμμία εκτός του αναθέματος, υπάρχει στο τέλος γενικός αναθεματισμός: «*Όλοις τοις αιρετικοίς ανάθεμα*».

Δυστυχώς αυτή η ενιαία, σταθερή και αταλάντευτη στάση της Εκκλησίας μέχρι των αρχών του 20ου αιώνα άρχισε σταδιακά να εγκαταλείπεται, μετά την εγκύκλιο που εξαπέλυσε το Οικουμενικό Πατριαρχείο το 1920 «*Προς τας απανταχού εκκλησίας του Χριστού*», η οποία για πρώτη φορά χαρακτηρίζει επισήμως τις αιρέσεις ως εκκλησίες, που δεν είναι αποξενωμένες από την Εκκλησία, αλλά είναι οικείες και συγγενείς. Συνιστούσε να «*αναζωπυρωθή και ενισχυθή προ παντός η αγάπη μεταξύ των Εκκλησιών, μη λογιζόμενας αλλήλας ως ξένας και αλλοτρίας, αλλ' ως συγγενείς και οικείας εν Χριστώ και συγκληρονόμους και συσσώμους της επαγγελίας του Θεού εν Χριστώ*»¹⁷.

Ανοιξε πλέον ο δρόμος για να υιοθετηθεί, να διαμορφωθεί και να αναπτυχθεί στο χώρο της Ορθοδόξου Εκκλησίας η προτεσταντική κατ' αρχήν επινοήσεως, τώρα δε και παπικής αποδοχής, αίρεση του Οικουμενισμού, αυτή η παναίρεση, που υιοθετεί και νομιμοποιεί όλες τις αιρέσεις ως εκκλησίες και προσβάλλει το δόγμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας. Αναπτύχθηκε πλέον, διδάσκεται και επιβάλλεται από Πατριάρχες και επισκόπους νέο δόγμα περί Εκκλησίας, νέα εκκλησιολογία. Σύμφωνα με αυτό καμμία Εκκλησία δεν δικαιούται να διεκδικήσει αποκλειστικά για τον εαυτό της τον χαρακτήρα της καθολικής και αληθινής Εκκλησίας. Κάθε μία είναι ένα κομμάτι, ένα μέρος, όχι ολόκληρη η Εκκλησία. Όλες μαζί αποτελούν την Εκκλησία.

Έπεσαν όλα τα όρια που έθεσαν οι Πατέρες· δεν υπάρχει οριοθετική γραμμή μεταξύ αιρέσεως και Εκκλησίας, μεταξύ αληθείας και πλάνης. Και οι αιρέσεις είναι εκκλησίες, πολλές μάλιστα, όπως η παπική, θεωρούνται τώρα ως αδελφές εκκλησίες, στις οποίες από κοινού με εμάς ανέθεσε ο Θεός την φροντίδα για την σωτηρία των ανθρώπων¹⁸. Υπάρχει και στις αιρέσεις η Χάρη του Παναγίου Πνεύματος, γι αυτό και το βάπτισμά τους, όπως και όλα τα άλλα μυστήρια είναι έγκυρα. Όσοι έχουν βαπτισθή, σε οποιαδήποτε αίρεση και αν ανήκουν, είναι μέλη του σώματος του Χριστού, της Εκκλησίας. Οι αρές και τα αναθέματα των συνόδων δεν ισχύουν και πρέπει να διαγραφούν από τα λειτουργικά βιβλία. Στεγασθήκαμε μέσα στο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» και ουσιαστικά προδώσαμε —και μόνο με την ένταξή μας— την εκκλησιολογική μας αυτοσυνειδησία. Αφαιρέσαμε το δόγμα περί

της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, το δόγμα «εις Κύριος, μία πίστις, εν βάπτισμα»¹⁹.

7. Ο διαχριστιανικός αυτός συγκρητισμός, διευρύνθηκε τώρα και σε διαθρησκευτικό συγκρητισμό, ο οποίος εξισώνει όλες τις θρησκείες, με την μοναδική, θεόθεν αποκαλυφθείσα από τον Χριστό θεοσέβεια, θεογνωσία και κατά Χριστόν ζωή. Προσβάλλεται επομένως όχι μόνο το δόγμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας σε σχέση με τις αιρέσεις, αλλά και το θεμελιώδες δόγμα της μοναδικής εν τω κόσμω Αποκαλύψεως και σωτηρίας των ανθρώπων δια Ιησού Χριστού σε σχέση με τις θρησκείες του κόσμου. Είναι η χειρότερη πλάνη, η μεγαλύτερη αίρεση όλων των αιώνων.

8. Εμείς πιστεύουμε και ομολογούμε ότι μόνον εν τω Χριστώ υπάρχει η δυνατότης σωτηρίας. Οι θρησκείες του κόσμου και οι αιρέσεις οδηγούν στην απώλεια. Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι απλώς η αληθής Εκκλησία· είναι η μόνη Εκκλησία. Μόνον αυτή έμεινε πιστή στο Ευαγγέλιο, στις συνόδους και στους Πατέρες, και συνεπώς μόνον αυτή αντιπροσωπεύει την αληθινή καθολική Εκκλησία του Χριστού. Κατά τον όσιο Γέροντα Ιουστίνο Πόποβιτς, ο Οικουμενισμός είναι κοινό όνομα για τις ψευδοεκκλησίες της Δυτικής Ευρώπης. Το κοινό όνομά τους είναι η παναίρεση²⁰.

Αυτήν την παναίρεση έχουν αποδεχθή εκ των Ορθοδόξων πολλοί πατριάρχες, αρχιεπίσκοποι, επίσκοποι, κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί. Την διδάσκουν «γυμνή τη κεφαλή», την εφαρμόζουν και την επιβάλλουν στην πράξη κοινωνώντας παντοιοτρόπως με τους αιρετικούς, με συμπροσευχές, ανταλλαγές επισκέψεων, ποιμαντικές συνεργασίες, θέτοντας ουσιαστικώς εαυτούς εκτός Εκκλησίας. Η στάση μας εκ των συνοδικών κανονικών αποφάσεων και εκ του παραδείγματος των Αγίων είναι προφανής. Ο καθένας πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες του.

9. Υπάρχουν βέβαια και συλλογικές ευθύνες, και κυρίως των οικουμενιστικών φρονημάτων Ιεραρχών και Θεολόγων μας, απέναντι στο ορθόδοξο πλήρωμα και το ποίμνιό τους. Προς αυτούς δηλώνουμε με φόβο Θεού και αγάπη, ότι η στάση τους αυτή και τα ανοίγματά τους στις οικουμενιστικές δραστηριότητες είναι από πάσης πλευράς καταδικαστέα: Διότι

α) αμφισβητούν έμπρακτα την ορθοδοξοπατερική μας παράδοση και Πίστη·

β) σπέρνουν την αμφιβολία στις καρδιές του ποιμνίου και κλονίζουν πολλούς, οδηγώντας σε διαίρεση και σχίσμα και

γ) παρασύρουν ένα μέρος του ποιμνίου στην πλάνη και με αυτήν στον πνευματικό όλεθρο.

Διακηρύσσουμε, λοιπόν, ότι για τους λόγους αυτούς οι κινούμενοι σ'Α αυτήν την οικουμενιστική ανευθυνότητα, όποια θέση και αν κατέχουν στον Εκκλησιαστικό Οργανισμό, αντιτάσσονται στην παράδοση των Αγίων μας και συνεπώς βρίσκονται σε αντίθεση μαζί τους.

Γι' αυτό η στάση τους πρέπει να καταδικάζεται και να απορρίπτεται από το σύνολο των Ιεραρχών και τον πιστό Λαό.

Την Ομολογία Πίστεως υπογράφουν οι ακόλουθοι ενδεικτικώς. Την υπέγραψαν και θα την υπογράψουν πολλοί περισσότεροι:

Μητροπολίτης Κυθήρων και Αντικυθήρων Σεραφείμ

Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας Κοσμάς

Μητροπολίτης Πειραιώς Σεραφείμ

Μητροπολίτης Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως Ιερεμίας, Καθηγητής Θεολ. Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

Αρχιμ. Ιωσήφ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Ξηροποτάμου Αγίου Όρους

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, Ομότ. Καθηγητής Θεολ. Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης, Ομότ. Καθηγητής Θεολ. Σχολής Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Αρχιμ. Μάρκος Μανώλης, Πνευματικός Προϊστάμενος «Πανελληνίου Ορθοδόξου

Ενώσεως»

Αρχιμ. Αθανάσιος, Καθηγούμενος Ι. Μ. Σταυροβουρίου, Κύπρος

Αρχιμ. Τιμόθεος Σακκάς, Καθηγούμενος Ι. Μ. Παρακλήτου, Ωρωπός

*Αρχιμ. Κύριλλος Κεχαγιόγλου, Καθηγούμενος Ι. Μ. Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου
Λαγκαδά*

*Αρχιμ. Σαράντης Σαράντος, Εφημέριος Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Αμαρουσίου
Αττικής*

*Αρχιμ. Μάξιμος Καραβάς, Καθηγούμενος Ι. Μ. Αγ. Παρασκευής Μηλοχωρίου
Πτολεμαΐδας*

*Αρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου, Καθηγούμενος Ι. Μ. Αγ. Τριάδος Ανω Γατζέας
Βόλου*

Αρχιμ. Αθανάσιος Αναστασίου, Καθηγούμενος Ι. Μ. Μεγ. Μετεώρου

*Αρχιμ. Θεόκλητος Μπόλκας, Καθηγούμενος Ι. Ησυχ. Αγίου Αρσενίου του
Καππαδόκου, Χαλκιδική*

Αρχιμ. Χρυσόστομος, Καθηγούμενος Ι. Κοιν. Οσίου Νικοδήμου, Πεντάλοφος,

Γουμένισσα

Αρχιμ. Θεόδωρος Διαμάντης, Καθηγούμενος Ι. Μ. Παναγίας Μολυβδοσκεπάστου, Κόνιτσα

Αρχιμ. Παλαμάς Κυριλλίδης, Καθηγούμενος Ι. Μ. Γενέσεως Θεοτόκου, Καλλίπετρα Βεροίας

Αρχιμ. Λαυρέντιος Γρατσίας, Ι. Μητρόπολις Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας

Αρχιμ. Μελέτιος Βαδραχάνης, Ιερά Μητρόπολις Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας

Αρχιμ. Παύλος Δημητρακόπουλος, Ι. Μ. Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Μουτσιάλης Βεροίας

Αρχιμ. Ιγνάτιος Καλαϊτζόπουλος, Ι. Μ. Αγ. Παρασκευής Μηλοχωρίου Πτολεμαΐδας

Αρχιμ. Συμεών Γεωργιάδης, Ι. Μ. Αγίας Τριάδος Ανω Γατζέας Βόλου

Αρχιμ. Αυγουστίνος Σιάρρας, Ι. Μ. Αγίας Τριάδος Ανω Γατζέας Βόλου

Αρχιμ. Αμβρόσιος Γκιώνης, Ι. Μ. Αγίας Τριάδος Ανω Γατζέας Βόλου

Γέρων Γρηγόριος Ιερομόναχος, Ι. Ησυχ. Δανιηλαίων, Κατουνάκια Αγίου Όρους

Γέρων Ευστράτιος Ιερομόναχος, Ι. Μ. Μεγ. Λάυρας Αγ. Όρους

Γέρων Φίλιππος Ιερομόναχος, Καλύβη Μεγ. Αθανασίου, Μικρά Αγία Άννα Αγίου Όρους

Ιερομόναχος Αθανάσιος, Ι. Ησυχ. Δανιηλαίων, Κατουνάκια Αγίου Όρους

Ιερομόναχος Νικόδημος, Ι. Ησυχ. Δανιηλαίων, Κατουνάκια Αγίου Όρους

Ιερομόναχος Νήφων, Ι. Ησυχαστήριο Δανιηλαίων, Κατουνάκια Αγίου Όρους

Ιερομόναχος Χρυσόστομος Κάρτσωνας, Καλύβη Αγίου Γεωργίου, Ι. Σκήτης Αγίας Άννης Αγίου Όρους

Ιερομόναχος Ονούφριος, Καλύβη Τιμίου Προδρόμου Ι. Σκήτης Αγίας Άννης Αγίου Όρους

Ιερομόναχος Χρύσανθος, Καλύβη Τιμίου Προδρόμου Ι. Σκήτης Αγίας Άννης Αγίου Όρους

Ιερομόναχος Αζαρίας, Καλύβη Τιμίου Προδρόμου Ι. Σκήτης Αγίας Άννης Αγίου Όρους.

Ιερομόναχος Γαβριήλ, Ι. Κελλίον Παναγίας Γοργοεπηκόου, Ι. Μ. Παντοκράτορος, Άγιον Όρος

Ιερομόναχος Παντελεήμων, Ι. Κελλίον Αγ. Παντελεήμονος, Ι. Μ. Παντοκράτορος, Άγιον Όρος

Πρωτοπρ. Λάμπρος Φωτόπουλος, Εφημέριος Ι. Ν. Αγίου Κοσμά Αιτωλού Αμαρουσίου Αττικής

Πρωτοπρ. Ιωάννης Φωτόπουλος, Εφημέριος Ι. Ν. Αγίας Παρασκευής Αττικής

Πρωτοπρ. Αθανάσιος Μηνάς, Λουτράκι Κορυθίας

Πρωτοπρ. Ελευθέριος Παλαμάς, Αγ. Χριστόφοροι Πτολεμαΐδος

Πρωτοπρ. Κωνσταντίνος Μυγδάλης, Εφημέριος Ι. Ν. Αγ. Κωνσταντίνου Βόλου

Πρωτοπρ. Φώτιος Βεζύνιας, Καθηγητής, Ι. Μητρ. Λαγκαδά

Πρωτοπρ. Αντώνιος Μπουσδέκης, Εφημέριος Ι. Ν. Αγ. Νικολάου Νικαίας

Πρωτοπρ. Δημήτριος Βασιλειάδης, Ι. Μητρ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης, Εκπαιδευτικός, Κόνιτσα

Πρεσβ. Δημήτριος Σαρρής, Εφημέριος Ι. Ν. Παμμεγίστων Ταξιαρχών Σέσκλου Αισωνίας.

Πρεσβ. Ευθύμιος Αντωνιάδης, Ι. Μητρ. Λαρίσης

Πρεσβ. Αναστάσιος Γκοτσόπουλος, Εφημέριος Ι. Ν.Αγ. Νικολάου Πατρών

Πρεσβ. Γεώργιος Παπαγεωργίου, Ι. Μητρ. Δημητριάδος

Πρεσβ. Πέτρος Χιρς, Πετροκέρασα Χαλκιδικής

Πρεσβ. Θεοφάνης Μανούρας, Εφημέριος Ι. Ν. Αγ. Αθανασίου Βελεστίνου Μαγνησίας

Ιεροδ. Θεολόγος Κωστόπουλος, Ι. Μ. Αγ. Τριάδος Ανω Γατζέας Βόλου

Πρεσβ. Πασχάλης Γκινούδης, Ι. Μητρ. Λαρίσης

Πρεσβ. Γεώργιος Διαμαντόπουλος, Λαύριο, Ι. Μητρ. Μεσογαίας

Πρεσβ. Βασίλειος Κοκολάκης, Εφημέριος Ι. Ν. Τιμίου Σταυρού, Χολαργός

Πρεσβ. Πέτρος Πανταζής, Εφημέριος Ι. Ν. Μεταμορφώσεως Χαλανδρίου

Γέρων Θεόληπτος Μοναχός, Καλύβη Τιμίου Προδρόμου, Ι. Σκ. Αγίας Αννης Αγίου Όρους

Γέρων Γαβριήλ Μοναχός, Κελλίον Αγίου Χριστοδούλου, Καρυές, Αγίου Όρους

Γέρων Ιλαρίων Μοναχός, πλησίον Αρσανά Κωνσταμονίτου, Αγίου Όρους

Γέρων Δανιήλ Μοναχός, Ι. Ησυχ. Δανιηλαίων, Κατουνάκια Αγίου Όρους

Γέρων Ακάκιος Μοναχός, Ι. Ησυχ. Δανιηλαίων, Κατουνάκια Αγίου Όρους

Γέρων Στέφανος Μοναχός, Ι. Ησυχ. Δανιηλαίων, Κατουνάκια Αγίου Όρους

Γέρων Παύλος Μοναχός, Ι. Κελλίον Αγίων Αποστόλων, Σκήτη Ξενοφώντος Αγίου Όρους

Γέρων Ονούφριος Μοναχός, Ι. Κελλίον Γενεθλίου της Θεοτόκου, Ι. Μ. Παντοκράτορος Αγίου Όρους

Γέρων Νεκτάριος Μοναχός, Ι. Κελλίον Ζωοδόχου Πηγής, Ι. Μ. Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους

Γέρων Ισαάκ Μοναχός, Ι. Κελλίον Γενέσεως Θεοτόκου, Ι. Μ. Σταυρονικήτα Αγίου Όρους

Μοναχός Αρσένιος Βλιαγκόφτης, Ι. Ησυχ. Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκου, Χαλκιδική

Μοναχός Γεώργιος, Ι. Κελλίον Γενεθλίου της Θεοτόκου, Ι. Μ. Παντοκράτορος Αγίου Όρους

Μοναχός Χριστοφόρος, Ι. Κελλίον Αγίων Αποστόλων, Σκήτη Ξενοφώντος Αγίου Όρους

Μοναχός Μάξιμος, Ι. Ησυχ. Δανιηλαίων, Κατουνάκια Αγίου Όρους

Μοναχός Δοσίθεος, Κάθισμα Ι. Μ. Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους

Μοναχός Σπυρίδων, Κελλίον Αγίου Νικολάου Ι. Μ. Κουτλουμουσίου

Μοναχός Δαμασκηνός Αγιορείτης, Ι. Κελλίον Τιμίου Προδρόμου, Ι. Μ. Καρακάλλου

Μοναχός Σάββας Λαυριώτης, Ι. Μ. Μεγ. Λάβρας Αγίου Όρους

Μοναχός Θεόφιλος Αγιορείτης, Ι. Κελλίον Σάμπρη Αγίου Όρους

Μοναχός Παΐσιος, Ι. Κελλίον Αγ. Αρχαγγέλων «Σαββαίων» Αγίου Όρους

Μοναχός Χερουβείμ, Ι. Κελλίον Αγίων Αρχαγγέλων Αγίου Ιωάννη Κουκουζέλη, Αγίου Όρους

Μοναχός Νικόδημος, Ι. Κελλίον Αγ. Νεκταρίου, Καψάλα Αγίου Όρους

Μοναχός Δοσίθεος, Ι. Μ. Μεταμορφώσεως τού Σωτήρος, Σοχός Λαγκαδά

Μοναχός Χαρίτων, Καλύβη Τιμίου Προδρόμου, Ι. Σκήτη Αγ. Αννης Αγίου Όρους

Μοναχός Νικόδημος, Καλύβη Τιμίου Προδρόμου, Ι. Σκήτη Αγ. Αννης Αγίου Όρους

Μοναχός Αβέρκιος, Καλύβη Τιμίου Προδρόμου, Ι. Σκήτη Αγ. Αννης Αγίου Όρους

Μοναχός Πρόδρομος, Καλύβη Τιμίου Προδρόμου, Ι. Σκήτη Αγ. Αννης Αγίου Όρους

Μοναχός Αρσένιος, Ι. Καλύβη Οσιομ. Γερασίμου, Σκήτη Αγ. Παντελεήμονος, Ι. Μ. Κουτλουμουσίου Αγίου Όρους

Μοναχή Μαριάμ, Καθηγουμένη Ι. Μ. Αγ. Λαυρεντίου Πηλίου

Μοναχή Χριστονύμφη, Ι. Μ. Αγ. Λαυρεντίου Πηλίου

Μοναχή Λαυρεντία, Ι. Μ. Αγ. Λαυρεντίου Πηλίου

Νικόλαος Βασιλειάδης, Θεολόγος-Συγγραφέας, Αδελφότης Θεολόγων «Ο Σωτήρ»

Δέσποινα Αναστασιάδου Γεωργούδα, Νηπιαγωγός, πρ. Σχολική Σύμβουλος

Παναγιώτα Αντζου, Φιλολόγος-Θεολόγος, Θεσσαλονίκη

Γεώργιος Γεωργούδας, Δρ Θ., πρ. Σχολικός Σύμβουλος, Θεσσαλονίκη

Ιωάννης Δεκλιώμης, Θεολόγος, Θεσσαλονίκη

Στέφανος Ζιώγας, Φιλολόγος-Διδάσκαλος, Θεσσαλονίκη

Δημήτριος Καραγιαννίδης, Γυμναστής, Θεσσαλονίκη

Βασίλειος Κερμενιώτης, Καθηγητής, Πτολεμαΐδα

Αγάθη Κυριακίδου-Θεοδοσίου, Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη

Γαβριήλ Λαμψίδης, Δημοσιογράφος, Θεσσαλονίκη

Σωτήριος Λυσίκατος, Θεολόγος-Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη

Χριστίνα Μπουλάκη-Ζήση, πρ. Επίκουρος Καθηγήτρια Θεολ. Σχολής ΑΠΘ

Δημήτριος Μαυρίδης, Μαθηματικός, Θεσσαλονίκη

Κωνσταντίνος Νούσης, Φιλολόγος - Θεολόγος, Βόλος

*Λαυρέντιος Ντετζιόρτζιο, εκδότης-συγγραφέας, Πρόεδρος Φιλορθόξου Ενώσεως
«Κοσμάς Φλαμιάτος»*

*Ανδρέας Παπαβασιλείου, Δρ Θεολογίας, πρ. Επιθεωρητής Μέσης Εκπαίδευσης,
Κύπρος*

*Παναγιώτης Σημάτης, Καθηγητής Θεολόγος, Γραμματέας Φιλορθόξου Ενώσεως
«Κοσμάς Φλαμιάτος», Αίγιον*

Κωνσταντίνος Σταυρινίδης, Χολαργός, Αθήνα

Μαρίνα Στραβάκου, Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη

Αφρατή Στρακαλή-Τζοανοπούλου, Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη

Μαλαματή Στρακαλή-Παπαϊωάννου, Φιλολόγος, Θεσσαλονίκη

Δημήτριος Ζήσης, Σχολικός Σύμβουλος ε.τ., πτυχ. Θεολογίας, Καστοριά

1. Βλ. σύγγραμμα ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ Β' ΣΧΟΛΑΡΙΟΥ, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, *Περί της μόνης οδού προς σωτηρίαν των ανθρώπων*, εις ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΣΧΟΛΑΡΙΟΥ, *Απαντα τα ευρισκόμενα*, Oeuvres Completes de Georges Scholarios, τόμοι I-VII, Paris 1928-1936, εκδ. L. PETIT - X. SIDERIDES - M. JUGIE, τομ. III, 434-452.

2. *Ιω.* 8, 12: «Εγώ ειμι το φως του κόσμου· ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία, ἀλλὰ ἔξει το φως της ζωής». Αυτόθι 3, 19 «Το φως ἐλήλυθεν εις τον κόσμον και ηγάπησαν οι ἄνθρωποι μάλλον το σκότος ἢ το φως».

3. *Πραξ.* 4, 14..

4. Α' Ιω. 4, 2-3: «Παν πνεύμα ο ομολογεί Ιησούν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού εστι· και παν πνεύμα ο μη ομολογεί τον Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ του Θεού ουκ έστι· και τούτό εστι το του αντιχρίστου ο ακηκόατε ότι έρχεται και νυν εν τω κόσμω εστίν ήδη».

5. Βλ. ΚΟΣΜΑ ΤΟΥ ΑΙΤΩΛΟΥ, *Διδαχές*, εις Ι. ΜΕΝΟΥΝΟΥ, *Κοσμά του Αιτωλού Διδαχές (και Βιογραφία)*, εκδόσεις «Τήνος», Αθήνα, Διδαχή Α1, 37, σελ. 142: «Όλες οι πίστες είναι ψεύτικες, κάλπικες, όλες του Διαβόλου. Τούτο εκατάλαβα αληθινόν, θείον, ουράνιον, σωστόν, τέλειον και δια λόγου μου και δια λόγου σας πως μόνη η πίστις των ευσεβών και ορθοδόξων χριστιανών είναι καλή και αγία, το να πιστεύωμεν και να βαπτιζώμεθα εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».

6. Ομιλία προ της εξορίας 1, ΕΠΕ 33, 186.

7. Επιστολή 90, *Τοις αγιωτάτοις αδελφοίς και επισκόποις τοις εν τη Δύσει 2*, ΕΠΕ 2, 20.

8. Γαλ. 1, 9. *Εις Γαλ. Ομιλ. Κεφ. 1*, ΡG 61, 624.

9. ΜΑΝΣΙ, 13, 409-412.

10. Την ηθική χαλάρωση και έκπτωση, ακόμη και μεταξύ των κληρικών, είχε επισημάνει ήδη στις αρχές του 15ου αιώνος ο Άγιος Συμεών Θεσσαλονίκης. Βλ. *Επιστολήν Δογματικήν 16* εν D. BALFOUR, *Συμεών αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης (1416/17-1429) Έργα Θεολογικά*, Ανάλεκτα Βλατάδων 34, Θεσσαλονίκη 1981, σελ. 218: «Και έτι το την πορνείαν παρ' αυτοίς μη όλως κόλασιν έχειν, ουδ' εν τοις ιερωμένοις αυτών, αλλ' ανέδην παλλακάς και πορνικούς έχειν παίδας και καθ' εκάστην ιερουργείν». Αυτόθι 15, σελ. 216: «Και βίον ζώσιν ουκ ευαγγελικόν· τρυφή γαρ πάσα και πορνεία παρ' αυτοίς ου μεμπτέα ουδέ τι των απηγορευμένων

Χριστιανοί». Η παρατηρούμενη εσχάτως ηθική έκπτωση και Ορθοδόξων κληρικών είναι απόρροια της ελευθεροφροσύνης του Οικουμενισμού και της εκκοσμίκευσης.

11. Διάλογος 23, PG 155, 120-121. *Επιστολή περί των Μακαρισμών* 5, εν D. BALFOUR, *Συμεών αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης (1416/17-1429), Έργα Θεολογικά*, Ανάλεκτα Βλατάδων 34, Θεσσαλονίκη 1981, σελ. 226.

12. *Επιστολή Κανονική Α', Προς Αμφιλόχιον Ικονίου, κανών α.*

13. Στο κείμενο της 9ης Γενικής Συνέλευσης του Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιών στο Porto Alegre της Βραζιλίας το 2006, που έγινε δεκτό από τους αντιπροσώπους των Ορθοδόξων Εκκλησιών και είχε ως τίτλο «Κληθείσες να είναι Μία Εκκλησία» (Called to be the One Church), στην παράγραφο 8 αναφέρεται: «Όλοι οι βαπτισμένοι εν Χριστώ είναι ενωμένοι στο Σώμα του». Στην παράγραφο 9: «Το ότι όλοι μας από κοινού ανήκουμε στον Χριστό δια του βαπτίσματος εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, δίδει την δυνατότητα στις εκκλησίες και τις καλεί να συμβαδίσουν ακόμη και όταν διαφωνούν. Διαβεβαιώνουμε ότι υπάρχει ένα βάπτισμα, όπως ακριβώς υπάρχει ένα σώμα και ένα Πνεύμα, μία ελπίδα της κλήσεώς μας, ένας Κύριος, μία Πίστη, ένας Θεός και Πατέρας όλων μας (βλ. *Εφ. 4, 4-6*)». Ο Μητροπολίτης Περγάμου Ιωάννης (Ζηζιούλας) στο έργο *Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement*, *Sourozh Diocesan Magazine* (Αγγλία, Αύγουστος 1985, τομ. 21, σελ. 23.) προοδοποίησε αυτήν την θέση γράφοντας: *Within baptism, even if there is a break, a division, a schism, you can still speak of the Church. ... The Orthodox, in my understanding at least, participate in the ecumenical movement as a movement of baptised Christians, who are in a state of division because they cannot express the same faith together. In the past this has happened because of a lack of love which is now, thank God, disappearing.* (Εντός του βαπτίσματος, ακόμη και αν υπάρχει μία διάσπαση, μία διαίρεση, ένα σχίσμα, μπορείς ακόμη να μιλάς για Εκκλησία. ... Οι Ορθόδοξοι, κατά τη γνώμη μου τουλάχιστον, συμμετέχουν στην οικουμενική κίνηση ως μία κίνηση βαπτισμένων Χριστιανών, που βρίσκονται σε κατάσταση διαίρεσης, διότι δεν μπορούν να εκφράσουν την ίδια πίστη μαζί. Στο παρελθόν αυτό συνέβαινε λόγω της έλλειψης αγάπης, η οποία τώρα, δόξα τω Θεώ, εξαφανίζεται).

[14.](#) *Απολογητικός της εις Πόντον φυγής 82, ΕΠΕ 1, 176.*

[15.](#) *Εις Ρωμ. Ομιλ. 22, 2, PG 60, 611. Εις Φιλιπ. Ομιλ. 2, 1, PG 62, 119.*

[16.](#) *Ομολογία πίστεως εκτεθείσα εν Φλωρεντία, εν Documents relatifs au Concile de Florence, II, Oeuvres anticonciliaires de Marc d'Éphèse, par L. PETIT, Patrologia Orientalis 17, 442.*

[17.](#) *Βλ. Ι. ΚΑΡΜΙΡΗ, Τα Δογματικά και Συμβολικά Μνημεία της Ορθοδόξου Καθολικής Εκκλησίας, τομ. 2, σελ. 958.*

[18.](#) *Βλ. Κοινή Δήλωση πάπα Ιωάννου Παύλου Β' και πατριάρχου Βαρθολομαίου κατά την επίσκεψη του δευτέρου στη Ρώμη στις 29 Ιουνίου του 1995. Ενωρίτερα τα ίδια είχε διακηρύξει και η Μεικτή Θεολογική Επιτροπή του Διαλόγου μεταξύ Ορθοδόξων και Παπικών στο Μπάλαμαντ του Λιβάνου το 1993.*

[19.](#) *Εφεσ. 4, 5.*

[20.](#) *Αρχιμ. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΠΟΠΟΒΙΤΣ, Ορθόδοξος Εκκλησία και Οικουμενισμός, Θεσσαλονίκη 1974, σελ. 224.*

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: "Όσοι εκ των κληρικών, μοναχών, μοναζουσών και λαϊκών επιθυμούν να συμμετάσχουν στην μικρή αυτή κατάθεση ορθοδόξου ομολογίας ημπορούν να το δηλώσουν γράφοντας: «Συμφωνώ με την Ομολογία Πίστεως κατά τού Οικουμενισμού καί προσυπογράψω». Νά αποστείλουν δέ τήν δήλωση με το όνομα τους και την κληρική, μοναστική ή επαγγελματική τους ιδιότητα στη διεύθυνση Περιοδικό «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ» Τ.Θ. 1602, 541 24 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. fax:2310.276590 και e-mail: palimpce@otenet.gr